

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.405 van 24 april 2017
in de zaak A. 221.666/XIV-37.352**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 maart 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 183.349 van 3 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 22 maart 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat “[d]e Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geweigerd om de grieven te onderzoeken die gestoeld zijn op de schending van de waarborgen (waaronder de informatieplicht) voorzien in de Dublin-verordening” kan worden gewezen op punt 2.5.2.12. van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opmerkt “dat [verzoeker] op 6 december

2016 werd gehoord in kader van het Dublin-interview en dat [h]ij geenszins aannemelijk maakt dat [hem] de mogelijkheid werd ontzegd alles naar voren te brengen hetgeen [h]ijzelf nuttig achtte in kader van dit gehoor”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er in het bestreden arrest ook op dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn gezondheid in de aanvankelijk bestreden beslissing uitgebreid werden beoordeeld en dat hij geenszins aantoonde dat die beoordeling anders zou zijn geweest “mocht [h]ij afdoende zijn geïnformeerd over de mogelijkheid om desgewenst stukken over te maken aan de verwerende partij of bijgestaan zijn geweest tijdens het gehoor door een advocaat” zodat hij geen belang heeft bij het betreffende middelonderdeel. Daarmee voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Verzoeker geeft een uitgebreid theoretisch betoog maar toont op geen enkele wijze concreet aan dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikte tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoeker gaat in zijn betoog immers voorbij aan artikel 39/83 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ dat een schorsende werking verleent aan de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de correcte toepassing van de artikelen 4 en 5 van de Dublin-verordening moet controleren “ook in uiterst dringende noodzakelijkheid” en dat “hiertoe niet vereist [is] dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou bewijzen” is te dezen niet dienstig nu in het bestreden arrest uitgebreid wordt geantwoord op verzoekers aangevoerde middelen en de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet werd verworpen bij gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Wat de schending van het hoorrecht betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van het recht van verdediging pas tot nietigverklaring kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder de onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengt dat zijn medische problemen kan staven, dat de louter bewering dat hij medische problemen heeft geenszins volstaat en dat hij geenszins op concrete wijze aantoonde dat hij in Italië van medische zorgen verstoken zou blijven. De Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat verzoeker “geen belang [heeft] bij dit middelonderdeel, nu [h]ij geenszins aantoont dat de bestreden beslissing op dat vlak anders zou zijn mocht zij afdoende zijn geïnformeerd over de mogelijkheid om desgewenst stukken over te maken aan de verwerende partij of bijgestaan zijn geweest tijdens het gehoor door een advocaat”. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen te strenge interpretatie van het hoorrecht gehanteerd, noch heeft hij daarmee zijn annulatiebevoegdheid overschreden.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. In zijn derde middel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest heeft beperkt tot het onderzoeken of er systeemfouten aanwezig zijn in Italië zonder daarbij na te gaan of de overdracht een ernstig risico voor hem betekende. Verzoeker gaat met zijn kritiek echter voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat hij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet [kan] overtuigen om de vaststelling van de dienst vreemdelingenzaken dat er aan de verklaringen van de [verzoeker] geen geloof gehecht kan worden, kennelijk onredelijk te bevinden” omdat “het geenszins kennelijk onredelijk [is] om vast te stellen dat, wanneer een asielzoeker zijn verklaringen ‘en cours du route’ wijzigt en plots stelt wel medische problemen te hebben gehad in Italië daar waar [h]ij initieel verklaarde geen medische problemen te hebben, tegenstrijdige verklaringen doen twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan, dit temeer nu blijkt dat [verzoeker] steeds opgevangen is geweest in Milaan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt tevens vast dat “[h]et loutere feit dat [verzoeker] zelf de overtuiging is toegedaan dat [zijn] asielaanvraag in Italië niet eerlijk zal behandeld worden en [h]ij daar nooit gerespecteerd zal worden, [...] uiteraard niet [volstaat] om aan te nemen dat [verzoeker] in Italië onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en dat [zijn] asielprocedure niet op een correcte manier zal verlopen”.

Het derde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig april tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams